

satte afdragsperiode, kommer det ikke kreditorerne til gode gennem en forhøjelse af dividenden, idet realiteten da er, at afdragsperioden anses for påbegyndt på det tidspunkt, hvorfra omstødelsen sætter ind. En sådan ordning vil alene virke til fordel for skyldneren og vil derfor ikke kunne begrundes i sædvanlige omstødsessynspunkter. Det er imidlertid Konkursrådets opfattelse, at hensynet til at behandle de skyldnere, som søger gældssanering, ensartet, taler for, at det ikke skal have betydning for den reelle afdragsperiode, om skyldneren er under lønindeholdelse eller ej.

Konkursrådet finder, at en regel om, at fyldestgørelse indvundet ved lønindeholdelse skal indgå i gældssaneringen, ikke bør have virkning for beløb indeholdt før indledning af gældssaneringssagen. Skyldnerens løbende indtægter kan ikke behandles på lige fod med skyldnerens aktiver, og det kan som anført ikke antages, at alternativet til, at en del af skyldnerens løn var blevet indeholdt, i praksis ville være, at det tilsvarende beløb ville tilgå samtlige kreditorer.

Konkursrådet finder endvidere ikke grundlag for at afskære lønindeholdelse under gældssaneringssagens behandling. Det er som nævnt ikke almindeligt, at der etableres en betalingsordning allerede i forbindelse med gældssaneringssagens indledning, og det må også tages i betragtning, at det i et vist omfang forekommer, at en indledt gældssaneringssag ikke fører til, at der afsiges kendelse om gældssanering.

Konkursrådet finder derimod, at hensyn til ensartet behandling af de skyldnere, der er under lønindeholdelse, og de skyldnere, som ikke er, taler for, at der indføres en ordning, hvorefter fyldestgørelse opnået ved lønindeholdelse i tiden efter indledning af gældssaneringssag skal fralægges, hvis skyldneren får gældssanering. Det beløb indvundet ved lønindeholdelse mv., som fordringshaveren skal fralægge sig, hvis skyldneren meddeles gældssanering, bør efter Konkursrådets opfattelse betragtes som en opsparing foretaget af skyldneren under sagens behandling. Dette betyder, at den periode, hvor skyldneren skal afdrage på den bestående gæld, forkortes.

Der henvises til betænkningen side 280 ff.

Som det fremgår, er Konkursrådets forslag begrundet i hensynet til at undgå forskelsbehandling af skyldnere, der under behandlingen af en sag om gældssanering er undergivet lønindeholdelse. Som retspraksis er i dag, vil disse skyldnere samlet set kunne komme til at betale mere til deres kreditorer end andre skyldnere, der ansøger om gældssanering, idet skyldneren gennem lønindeholdelsen afdrager på gælden under gældssaneringssagens behandling, uden at

det indebærer en afkortning af den periode, hvor skyldneren skal afdrage på den nedskrevne gæld.

Som led i aftalen om en kommunal strukturreform er det hensigten at udforme et enstrengt inddrivelses-system, hvor der oprettes en central inddrivelsesmyndighed, der skal inddrive alle offentlige fordringer. I det omfang dette fører til, at der udvikler sig en ensartet praksis med hensyn til, i hvilke tilfælde der foretages lønindeholdelse, vil der ikke længere blive tale om en sådan forskelsbehandling, som ligger til grund for Konkursrådets forslag.

I forbindelse med høringen over betænkningen er det blevet anført, at Konkursrådets forslag må ses i sammenhæng med spørgsmålet om, hvorvidt der bør være mulighed for også at foretage lønindeholdelse for private krav.

Retsplejerådet arbejder for tiden med en generel reform af den civile retspleje, og rådet vil i den forbindelse også gennemgå reglerne om tvangsfuldbyrdelse mv. Efter Justitsministeriets opfattelse bør en stillingtagen til spørgsmålet om lønindeholdelse for private krav afvente Retsplejerådets samlede gennemgang af dette område.

På denne baggrund og i lyset af de provenumæssige konsekvenser for det offentlige ved en gennemførelse af Konkursrådets forslag finder Justitsministeriet ikke tilstrækkeligt grundlag for at indføre en regel som foreslået af Konkursrådet.

4.13.3. Rentefradragsret

4.13.3.1. Gældende ret

Efter ligningslovens § 5, stk. 1, fradrages renteudgifter vedrørende gæld som udgangspunkt ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i det indkomstår, hvori renten forfalder til betaling. Hvis en skattepligtig opnår nedsættelse af gæld ved en gælds eftergivelse, kan renter, der er påløbet på tidspunktet for gælds eftergivelsen, fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst med en andel, der svarer til forholdet mellem den del af gælden, der skal betales efter nedsættelsen, og den samlede gæld før nedsættelsen. Indgår der i den gæld, som nedsættes, påløbne renter, som den skattepligtige før nedsættelsen har foretaget fradrag for efter stk. 1, kan den skattepligtige opretholde det foretagne fradrag i det omfang, det kan rummes i gælden efter den opnåede nedsættelse, uanset om fradraget overstiger størrelsen af det fradrag, den skattepligtige er berettiget til efter stk. 1, jf. § 5, stk. 9.

Den skattefordel, som rentefradragsretten indebærer, vil i gældssaneringssammenhæng komme kredi-